

РЕШЕНИЕ

№ 11517

гр. София, 03.07.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 68 СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и трети юни през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: АДЕЛИНА Н. АНДРЕЕВА

при участието на секретаря МОНИКА В. АСЕНОВА
като разгледа докладваното от АДЕЛИНА Н. АНДРЕЕВА Гражданско дело
№ 20221110160613 по описа за 2022 година

При условията на обективно съединяване (чл.210,ал.1 ГПК) са предявени иски по **чл. 344,ал.1,т.1 и т.3 КТ** и претенция по **чл.86,ал.1 ЗЗД**.

В исковата молба пълномощникът на **ищцата Р. С. С.** твърди, че заповед № 111г. на управителя на „Г.И., с която поради дисциплинарно уволнение е прекратено трудовото й правоотношение за длъжността „специалист ПТО”, е незаконосъобразна по следните причини : *противоречие между посоченото словом дисциплинарно нарушение (неявяване на работа) и вписаната в уволнителната заповед правна квалификация на деянието (чл.187,ал.1,т.2 КТ – явяване на служителя на работа в състояние, което не му позволява да изпълнява възложените му задачи) , и неизвършване от ищцата на вменените й дисциплинарни нарушения , защото през процесния период от 04.07.2022г. до 02.08.2022г. тя не е имала задължение да се явява на работа поради липсата на трудово правоотношение между страните , което е било прекратено поради изтичането срока на трудовия договор № 500/30.12.2017г. между страните, който е бил сключен до приключване на 2-годишния договор със „С.В. за аварийна поддръжка , изтекъл според ищцата в края на 2019г. , евентуално трудовото правоотношение е било прекртно според ищцата с подадена от нея на 29.09.2021г. молба за напускане.*

*Искането на ищцата към съда е да отмени заповед № 111г. за дисциплинарното й уволнение (чл.344,ал.1,т.1 КТ) и да осъди ответното дружество да й заплати обезщетение за оставане без работа след уволнението през периода от 02.08.2022г. до 07.11.2022г. в размер на **1 200 лв** (чл.225,ал.1 КТ), заедно със законната лихва върху това обезщетение от датата на предявяване на исковата молба – 09.11.2022г. до окончателното плащане.*

В хода на съдебното производство пълномощникът на ищцата поддържа предявените искове. При устните състезания в заседанието на 23.06.2023г. адвокатът на ищцата е пледирал за уважаване на исковете. Въпреки изрично предоставената му по негово искане в заседанието на 23.06.2023г. възможност за представяне на писмено становище по исковете, адвокатът на ищцата не е депозирал такова. Вместо това е предявил писмена молба на 26.06.2023г. за допълване на протокола, която е ОСТАВЕНА БЕЗ РАЗГЛЕЖДАНЕ с определение на СРС, 68 състав, постановено в закрито заседание на 03.07.2023г.

Ответникът „Г.И. оспорва изцяло предявените искове според изричното изявление на управителя му в депозирания на 20.12.2023г. отговор на исковата молба. Сочат се *фактически и логически противоречия* между твърденията на ищцовата страна в исковата молба. Аргументира се становище, според което *трудовото правоотношение с ищцата не е било прекратено нито в края на 2019г. поради изтичане на срока му, нито поради подаване на молба на 29.09.2021г. за напускане от ищцата*. Отбелязва се, че в трудовия договор между страните не е посочен конкретен договор със „С.В., тъй като ответното дружество изпълнява непрекъснато различни ВиК проекти по възлагане от „С.В. от 2009г. и понастоящем и такива договори са сключвани и след 2019г. като Договор № 8284/10.06.2019г. Изтъква се, че ищцата е продължила да работи и след 2019г., като е получавала трудово възнаграждение и е била осигурявана. Посочва се, че молба за напускане ищцата е подала неформално по имейл, но още на следващия ден е променила решението си, не е подала оригинална молба в деловодството на дружеството и е продължила да работи, както и да получава трудово възнаграждение и да бъде осигурявана. Твърди се, че ищцата е престанала да идва на работа от 04.07.2022г., като поканата за обяснения по чл.193 КТ и заповедта за уволнение са ѝ били изпратени по пощата. Отбелязва се, че ищцата няма право на обезщетение за оставане без работа от 02.08.2022г., тъй като заповедта за уволнение ѝ е връчена на 05.09.2022г., от когато би следвало да се счита прекратено трудовото ѝ правоотношение.

В хода на съдебното производство пълномощникът на ответника поддържа оспорването на исковете. При устните състезания в заседанието на 23.06.2023г. адвокатът на ответника е пледирал за отхвърляне на исковете. Предявените с отговора на исковата молба доводи за неоснователността на исковете са обосновани и в депозирания на 29.06.2023г. писмена защита от адвоката на ответника.

Софийски районен съд, 68 състав като проучи събраните по делото доказателства и като обсъди доводите на страните по реда на чл.12 ГПК и чл.235, ал.2 ГПК, намира за установено следното от фактическа и правна страна:

Относно процесуалния ред за разглеждането на исковете:

Както е посочено и в определението по чл.140 ГПК, въпреки, че исковете по чл.344,ал.1,т.1 и т.3 КТ са сред изброените в чл.310,т.1 КТ, предявените искове *не следва да бъде разгледани по реда на чл.310 –чл.317 ГПК, а ПО ОБЩИЯ ИСКОВ РЕД*. В конкретния случай с оглед изричната разпоредба на **чл.310,ал.2 и ал.3 ГПК** не следва да

бъде допуснато бързо производство за разглеждането на исковете, предявени с исковата молба, вх. № 241913/09.11.2022г., тъй като то е *неприложимо* за тези искове , защото *един от тях (искът по чл.86,ал.1 ЗЗД за законна мораторна лихва върху обезщетението по чл.225,ал.1 КТ за периода от предявяването на исковата молба до окончателното плащане) не е сред изброените в чл.310 ГПК и следователно подлежи на разглеждане по общия исков ред по чл.124 ГПК*, който следва да бъде приложен за всички предявени искове. Претенцията за законна лихва по чл.86, ал.1 ЗЗД за периода от предявяването на исковата молба до окончателното плащане не е автоматична последица от предявяване на съответния осъдителен иск за главницата , а е самостоятелно искане (иск), който се разглежда само ако е изрично предявен (според процесуалната доктрина и според съдебната практика законната лихва се присъжда , само ако е изрично поискана от ищеца- б.с.). Процесуалният извод за самостоятелността на претенцията по чл.86,ал.1 ЗЗД за законна лихва не се променя поради факта , че с оглед спецификите на тази лихвена претенция не се изисква от ищеца уточняването ѝ по период и по размер при предявяването ѝ. По настоящото дело ищцата е предявила **самостоятелната претенция за законна лихва по чл.86,ал.1 ЗЗД върху обезщетението по чл.225,ал.1 КТ** за периода от подаването на исковата молба до окончателното плащане , но тъй като тази лихвена претенция не е сред изброените в чл.310, ал.1 ГПК искове , тя подлежи на разглеждане **по общия исков ред** , което според чл.310,ал.2 и ал.3 ГПК означава, че по общия исков ред следва да бъдат разгледани всички предявени искове , а не по реда на т.нар. бързо производство по чл.310 – чл.317 ГПК. Следва да се отбележи , че в конкретния случай в исковата молба няма предявено искане за разглеждане на делото по реда на т.нар. бързо производство по чл.310 и сл. ГПК.

Относно конститутивния иск по чл.344,ал.1,т.1 КТ :

Този иск е НЕОСНОВАТЕЛЕН.

Страните не спорят , че трудовото правоотношение между тях е възникнало със сключването на *трудов договор № 500/30.12.2017г.* , който е представен с исковата молба и е приет като писмено доказателство по настоящото дело.

В **чл.3** от трудовия договор № 500/30.12.2017г. се съдържа клауза за срок на трудовото правоотношение , която е формулирана дословно така : „*За определена работа, до приключване на договора със Софийска вода АД, изпитателен срок – 6 месеца в полза на работодателя*”.

В Кодекса на труда не е уреден срочен трудов договор , чийто срок да се определя „за определена работа” . В **чл.68, ал.1,т.2 КТ** е посочен срочен трудов договор до завършване на определена работа, а не „за определена работа”.

Според съдебната практика и според трудово-правната доктрина *необходимо е в трудовия договор „точно да се определи работата , за изпълнението и за довършването на която се сключва трудовия договор”* (изрично в този смисъл – „Коментар на КТ” , изд. 2002г. , стр. 216).

В конкретния случай страните не са посочили ясно в чл.3 от трудовия договор № 500/30.12.2017г. в какво точно се състои работата, за извършването или за довършване на която е наета ищцата. Отбелязването : „до приключване на договора със Софийска вода АД” не конкретизира по никакъв начин работата, за чието извършване или довършване е сключен трудовия договор с ищцата, доколкото не са посочени нито датата и мястото на сключване на този договор, нито всички страни по него , нито съдържанието му, поради което този договор не може да бъде установен.

Поради неяснотата на клаузата за срок в трудовия договор № 500/ 30.12.2017г. тя *не е породила правно действие*. Поради тази причина в конкретния случай е била налице хипотезата на **чл.67,ал.2 КТ** - трудовият договор между ищцата и ответника е бил сключен *за неопределено време (чл.67,ал.1,т.1 КТ)* , защото не е било уговорено изрично друго , т.е. не е била включена валидна клауза за срок в съдържанието на подписания трудов договор.

С исковата молба е представено заверено копие от *Молба за напускане*, представляваща формуляр (бланка) с наименованието на ответника „Г.И. , попълнен ръкописно от ищцата Р. С. С. и подписан от нея на **29.09.2021г.** В тази молба се съдържа изрично волеизявление на ищцата , с което тя предлага на ответника прекратяване на трудовото правоотношение по съгласие на основание чл.325 , т.1 КТ , считано от 29.10.2021г. , а в случай , че това нейно предложение не бъде прието , иска молбата да се счита за отправяне на писмено предизвестие по чл.326,ал.1 КТ със срок съгласно уговореното в индивидуалния трудов договор, като е заявила , че ще отработи предизвестieto.

В исковата молба изрично се твърди от ищцовата страна , че молбата за напускане е **подадена** от ищцата до ответника на 29.09.2021г. чрез имейл-кореспонденция. Това се потвърждава и от представените с исковата молба *две електронни писма*, чрез които ищцата е *изпратила* екземпляри от тази заповед на Теменужка Василичина (служител в ответното дружество) на 29.09.2021г. и на Любомир Галчев– управителят на „Г.И. на **30.09.2023г.** Тези електронни писма и получаването им *не са оспорени* от ответника. В отговора на исковата молба представителят на ответното дружество не оспорва, че молбата за напускане на ищцата от 29.09.2021г. е била **получена** в ответното дружество. Следва да се приеме, че управителят на „Г.И. и представител на това дружество – Любомир Галчев е *получил* тази молба , т.е. тя е **достигнала до неговото знание на 30.09.2023г.** С това *фактическият състав на отправянето на предизвестieto по чл.326 ,ал.1 КТ е бил завършен* – ищцата е *отправила* волеизявление за прекратяване на трудовото правоотношение, което е получено от насреещната страна– работодателя чрез неговия законен представител.

Законът не изисква изрично съгласие или разрешение от работодателя за едностранното прекратяване по чл.326,ал.2 КТ на трудовото правоотношение от работника.

Цитираната молба на ищцата за напускане е стигнала до знанието на управителя на ответника на 30.09.2021г. , което е достатъчно , за да се породят правните последици , към които е насочено изявлението на ищцата. Това означава, че трудовото правоотношение между ищцата и ответника е било прекратено на основание чл.326,ал.1 КТ на

31.10.2021г. , когато е изтекъл срока на 30-дневното предизвестие по чл.326,ал.2 КТ съгласно **чл.335,ал.2,т.1 КТ**

Твърдението на ответната страна , според което ищцата е оттеглила предизвестията по чл.326 ,ал.1 КТ, е *недоказано*. Според **чл.326,ал.4, изр.2 КТ** това предизвестие може да се оттегли , ако работникът или служителът съобщи за това *преди* или *едновременно* с получаването му. По делото няма доказателства ищцата да е оттеглила молбата си за напускане *писмено* (а не устно) на 29.09.2021г. или на 30.09.2021г. Оттеглянето на предизвестията по чл.326, ал.1 КТ следва да бъде извършено **в същата форма** , в която е и самото предизвестие, т.е. с *изрично адресирано писмено волеизявление до представител на работодателя* , а не чрез конкредентни действия.

Прекратяването на трудовото правоотношение е обективен факт, който се проявява като правна последица от обективно осъществени елементи от съответния фактически състав , и не зависи от субективната убеденост на страните относно неговото реализиране или не.

Представените с отговора на исковата молба молби за отпуск , болнични листове и други документи са *без правно значение* , както и всички последващи писмени изявления на страните , защото са съставяни след прекратяването на трудовото правоотношение , което както бе посочено е настъпило на 31.10.2021г.

Като писмено доказателство по делото е приета *заповед № 1001/02.08.2022г. на управителя на „Г.И.*, с която на ищцата е наложено дисциплинарно наказание „уволнение”, която е изпратена по пощата до ищцата и е получена от нея на **05.09.2022г.** видно от удостовереното с подписа ѝ в Известията за доставяне , представено с отговора на исковата молба.

Заповед № 111г. на управителя на „Г.И. **няма конститутивно действие**, тъй като *прекратяването на трудовия договор между страните е последица от писменото изявление по смисъла на чл.326,ал.2 КТ на ищцата от 29.09.2021г., получено от ответника на 30.09.2021г.*

По реда на чл.344,ал.1,т.1 КТ се атакуват само конститутивните актове на работодателя ,т.е. тези , с постановяването на които е настъпило съответното прекратяване на трудовото правоотношение. От актовете с декларативно действие могат да се атакуват само онези, които констатира настъпването на юридическите събития, прекратяващи трудовото правоотношение. **Връчената на 05.09.2022г. заповед № 111г. на управителя на „Г.И. не е акт на работодателя по смисъла на чл.344,ал.1,т.1 КТ, с който е прекратено трудовото правоотношение.** Отмяната на тази заповед не би довела до никакви правни последици. Докато е в сила молбата от 29.09.2021г. на ищцата, прекратяването на правоотношението между страните не може да бъде отменено по реда на чл.344,ал.1,т.1 КТ чрез атакуване на заповед № 111г. на управителя на „Г.И. , която няма конститутивно действие.

Чрез предявяването на конститутивния иск по чл.344,ал.1,т.1 КТ се упражнява

потестативното право на работника или служителя да иска отмяна на незаконното му уволнение. Съществен елемент на всички субективни права, включително и на непритезателните, сред които и потестативните (преобразуващите), е наличието на **правен интерес** от упражняването им (Вж проф.Витали Таджер , "Гражданско право.Обща част.Дял I", изд.1972г., изд. "Наука и изкуство", стр.166). В разглеждания случай ищцата няма материално-правен интерес да иска отмяна на заповед № 111г. на управителя на „Г.И., тъй като , както бе посочено, това не би довело до никакви правни последици. **Следователно поради липсата на материално-правен интерес за ищцата не се е породило потестативното право да иска отмяната на цитираната заповед по реда на чл.344,ал.1,т.1 КТ.** Тъй като претендираното от ищцата потестативно право не е налице, предявеният от нея иск по чл.344,ал.1,т.1 КТ е неоснователен и следва да бъде отхвърлен.

За ищцата би възникнало потестативно право *да иска поправка на вписаното в трудовата ѝ книжка основание за прекратяване на трудовото правоотношение между страните (ако дисциплинарното уволнение е вписано в трудовата книжка- б.с.),* което тя следва да упражни чрез предявяване на **конститутивен иск по чл.344,ал.1,т.4 КТ.** Такъв иск обаче не е предявен по настоящото дело , поради което съдът няма правомощие да допусне поправка на вписаните в трудовата книжка на ищцата дата и основания за прекратяване на трудовото ѝ правоотношение с ответника. Това е така , защото в съответствие с принципа за т.нар. диспозитивно начало в гражданския процес (**чл.6,ал.2 ГПК**) съдът е обвързан от исканията а ищеца и се произнася само по тях. Произнасянето по непредявен иск означава постановяване на недопустимо съдебно решение. Освен това по настоящото дело няма нито твърдения , нито доказателства дисциплинарното уволнение да е вписано в трудовата книжка на ищцата.

Относно осъдителния иск по чл.344,ал.1 ,т.3 във връзка с чл.225,ал.1 КТ :

И този иск е НЕОСНОВАТЕЛЕН. Поради отхвърлянето на иска по чл.344,ал.1,т.1 КТ не е налице първият от кумулативно изискуемите елементи на правопораждащия фактически състав на обезщетението по чл.344, ал1 , т.3 КТ - незаконосъобразност на извършеното уволнение. Следователно за ищцата не се е породило правото на обезщетение по чл.225,ал.1 КТ.

Относно разноските :

На ищцата не следва да бъдат присъдени разноски, тъй като предявените искове не са уважени.

Ответната страна претендира присъждане на разноските по делото, състоящи се в платеното адвокатско възнаграждение (710 лв) по договор за правна защита и съдействие от 16.12.2022г. , представен по делото. Безплатността на производството по трудовоправните спорове, установена в разпоредбата на чл.359 КТ , се отнася до задължението на работника или служителя за плащане на разноски към съда (държавна такса, разноски за свидетели и вещи лица) , но не го освобождава от отговорността му за разноските, направени от другата страна по делото за адвокат, респективно за юрисконсултско възнаграждение , за вещи лица, за свидетели и др. , когато тя е спечелила съдебния спор - в тези случаи платените от

противната страна депозити , такси и възнаграждения , както и дължимото юрисконсултско възнаграждение не могат да бъдат за сметка на бюджета на съда , както е с останалите разноски по делото. Поради това съдът следва да присъди на ответната страна направените от нея разноски по настоящото дело – платеното адвокатско възнаграждение.

Водим от гореизложеното **СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД , 68 СЪСТАВ**

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ изцяло като неоснователни предявените от Р. С. С., ЕГН: ***** , град София, ж.к. „1111, със съдебен адрес : град София, бул. „1111, чрез адв. Е. Д., против „Г.И., ЕИК: 1111 гр.София, кв. 1111, Бизнес сграда „Галчев холдинг”, обективно съединени искове **по чл.344, ал.1 , т.1 КТ** за отмяна на заповед № 111г. на управителя на „Г.И. за дисциплинарно уволнение на ищцата, **по чл.344, ал.1, т.3 КТ** във връзка с чл.225,ал.1 КТ за осъждане на ответника да заплати на ищцата обезщетение за оставането ѝ без работа поради уволнението в размер на 1 200 лв (хиляда и двеста лева) за периода от 02.08.2022г. до 07.11.2022г. , и **по чл.86 , ал.1 ЗЗД** за законната лихва върху главницата от датата на предявяване на исковата молба до окончателното плащане.

ОСЪЖДА Р. С. С., ЕГН: ***** , град София, ж.к. „1111, със съдебен адрес : град София, бул. „1111, чрез адв. Е. Д., **ДА ЗАПЛАТИ** на „Г.И., ЕИК: 1111 гр.София, кв. 1111, Бизнес сграда „Галчев холдинг”, на основание **чл.78,ал.3 ГПК** сумата от 710 лв (седемстотин и десет лева), представляваща платеното от ответника адвокатско възнаграждение по делото.

Решението подлежи на въззивно обжалване пред СГС в двуседмичен срок от връчването на съобщението до всяка от страните с преписа от решението (чл.259,ал.1 ГПК във връзка с чл.7,ал.2 ГПК).

Съдия при Софийски районен съд: _____